

Bioforsk Rapport

Bioforsk Report

Vol. 9 Nr. 15 2014

Naturtypekartlegging i Vegaøyen verdesnarv område 2013

Thomas H. Carlsen

Bioforsk Nord Tjøtta

<i>Tittel/Title:</i> Naturtypekartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2013
<i>Forfatter(e)/Author(s):</i> Thomas H. Carlsen

<i>Dato/Date:</i> 01.04.2014	<i>Tilgjengelighet/Availability:</i> Åpen	<i>Prosjekt nr./Project No.:</i> 420259	<i>Saksnr./Archive No.:</i>
<i>Rapport nr./Report No.:</i> 15/2014	<i>ISBN-nr./ISBN-no:</i> 978-82-17-01225-2	<i>Antall sider/Number of pages:</i> 47	<i>Antall vedlegg/Number of appendices:</i> 1

<i>Oppdragsgiver/Employer:</i> Fylkesmannen i Nordland v/miljøvernavdelinga	<i>Kontaktperson/Contact person:</i> Ragnhild Redse Mjaaseth
--	---

<i>Stikkord/Keywords:</i> Vegaøyen, verdensarv, naturtyper, kystlynghei, naturbeitemark	<i>Fagområde/Field of work:</i> Arktisk landbruk og utmark
--	---

<i>Sammendrag:</i> Denne rapporten oppsummerer oppdateringer og nyregistreringer av naturtyper i forbindelse med vegetasjonskartleggingen som ble utført i Vegaøyen verdensarvområde sommeren 2013. De 155 kartlagte øyene ligger i de fire øyværene Fuglvær, Halmøyvær, Flovær og Sørvær. Kartlegginga av vegetasjonstyper for Vegaøyen verdensarvområde (Carlsen 2014) er utgangspunktet for denne naturtypekartlegginga. Direktoratet for naturforvaltnings (nå Miljødirektoratet) håndbok nr. 13 - naturtypekartlegging (Direktoratet for Naturforvaltning 2006) har sammen med nye faktaark for naturtyper (der disse er utarbeidet) blitt benyttet for å definere naturtypelokaliteter og verdi. Det ble registrert ni lokaliteter med naturtypeverdi i kartleggingsområdet for Vegaøyen verdensarvområde i 2013. To av disse er definert som kystlyngheilokaliteter (D07), en som rikt strandberg (G09) og de resterende sju lokaliteter som naturbeitemarker (D04). Åtte av de ni lokalitetene har fått verdi B, viktig mens en har fått verdien C, lokalt viktig. Ingen lokaliteter ble verdisatt til A, svært viktig.
--

<i>Fylke/County:</i>	Nordland
<i>Kommune/Municipality:</i>	Vega
<i>Sted/Lokalitet:</i>	Halmøyvær, Fuglvær, Flovær og Sørvær

Godkjent / Approved

Prosjektleder / Project leader

Håkon Sund, avdelingsleder

Thomas H. Carlsen, forsker

Forord

Denne rapporten oppsummerer kartlegginga og oppdateringa av naturtyper i Vegaøyen verdensarvområde for 2013. Arbeidet er utført på oppdrag av Fylkesmannen i Nordland.

Vegaøyen verdensarvområde har blitt totalkartlagt på vegetasjonstypenivå av Bioforsk Nord, Tjøtta. Det foregår også en kartlegging av viltområder i verdensarvområdet, primært registreringer av fugler i hekketida. I denne forbindelse har det også vært et behov å få dokumentert viktige naturtyper og oppdatert informasjon om verdensarvområdet i miljødirektoratets (tidligere DN) naturbase.

Arbeidet med å få kartlagt naturtyper i Vegaøyen verdensarvområde kompletterer arbeidet som har blitt gjort tidligere på arts- og vegetasjonstypenivå og bidrar til en enklere og mer ryddig prosess med forvaltningsarbeidet. Området har mange aktive og interesserte brukere som skjønner dette særdeles verdifulle kulturlandskapet gjennom beite, slått og rydding.

Tjøtta, 01.04.2014

Thomas H. Carlsen
Prosjektleder, Bioforsk Nord Tjøtta

Innhold

Innhold.....	3
Sammendrag.....	4
Innledning.....	5
Metoder.....	6
Kartleggingsområdet.....	8
Generelle trekk.....	8
Delområdene.....	8
Oppsummering av resultat.....	10
Lokalitet: Islandsøya.....	11
Søkbare egenskaper.....	11
Områdebeskrivelse.....	12
Lokalitet: Skarvholmen.....	15
Søkbare egenskaper.....	15
Områdebeskrivelse.....	16
Lokalitet: Flovær, strandberg.....	19
Søkbare egenskaper.....	19
Områdebeskrivelse.....	20
Lokalitet: Bugrasøya.....	23
Søkbare egenskaper.....	23
Områdebeskrivelse.....	24
Lokalitet: Gåsholmen.....	27
Søkbare egenskaper.....	27
Områdebeskrivelse.....	28
Lokalitet: Stordraget.....	31
Søkbare egenskaper.....	31
Områdebeskrivelse.....	32
Lokalitet: Uersholmen.....	35
Søkbare egenskaper.....	35
Områdebeskrivelse.....	36
Lokalitet: Kinnarøya, nord.....	38
Søkbare egenskaper.....	38
Områdebeskrivelse.....	39
Lokalitet: Kinnarøya, sør.....	42
Søkbare egenskaper.....	42
Områdebeskrivelse.....	43
Kilder.....	46
Vedlegg.....	47

Sammendrag

Denne rapporten oppsummerer oppdateringer og nyregistreringer av naturtyper i forbindelse med vegetasjonskartleggingen som ble utført i Vegaøyen verdensarvområde sommeren 2013. De 155 kartlagte øyene ligger i de fire øyværene Fuglvær, Halmøyvær, Flovær og Sørvær. Kartlegginga av vegetasjonstyper for Vegaøyen verdensarvområde (Carlsen 2014) er utgangspunktet for denne naturtypekartlegginga. Direktoratet for naturforvaltnings (nå Miljødirektoratet) håndbok nr. 13 - naturtypekartlegging (Direktoratet for Naturforvaltning 2006) har sammen med nye faktaark for naturtyper (der disse er utarbeidet) blitt benyttet for å definere naturtypelokaliteter og verdi. Det ble registrert ni lokaliteter med naturtypeverdi i kartleggingsområdet for Vegaøyen verdensarvområde i 2013. To av disse er definert som kystlyngheilokaliteter (D07), en som rikt strandberg (G09) og de resterende sju lokaliteter som naturbeitemarker (D04). Åtte av de ni lokalitetene har fått verdi B, viktig mens en har fått verdien C, lokalt viktig. Ingen lokaliteter ble verdisatt til A, svært viktig.

Innledning

Vegaøyen verdensarvområde som fikk sin status etter vedtak i UNESCO i 2004, ligger i Vega kommune og er en del av Helgelandskysten i den sørlige delen av Nordland fylke. Vegaøyen består av mer enn 6500 øyer, holmer og skjær. Også deler av hovedøya Vega er med i verdensarvområdet. Verdensarvområdet er på 1037 km². Av dette er 69 km² landareal. UNESCOs innskrivingstekst er konsis, og framhever grunnlaget for verdensarvstatusen som ligger i kulturlandskapet som er skapt av fiskerbondens mangesysleri med landbruk, fiske og ærfugl.

Fra tidligere å være bebodd, er øygarden i Vega i dag så godt som fraflyttet. Siden Vega fikk verdensarvstatus har interessen for å ta områdene i bruk økt de siste årene. I 2013 ble det beitet med sau på omkring femti øyer og med storfe på fire-fem øyer. Antallet dyr på øybeite har økt jevnt og trutt siden 2004 og var for 2013 på 1058 sau, 26 storfe. I tillegg ble det slått ca. 270 dekar med gammelslåttemark, noe som viser at den positive trenden med økt skjøtsel i verdensarvområdet fortsetter. Landskapet i øygarden er generelt sett under gjengroing og mange biologiske, kulturhistoriske og landskapsestetiske verdier er truet. De siste seks-sju årene har derimot vist at det er mulig å reversere gjengroingsprosessen med målrettede restaurerings- og skjøtselstiltak.

Store deler av Vegaøyen verdensarvområde har nå blitt vegetasjonskartlagt i tråd med Vegaøyens forvaltningsplan (Fylkesmannen i Nordland 2005). Fra 2006 til 2010 har Muddvær, Hysvær, Søla, Skjærvær, Lånan, Skogsholmen, Tåvær, Omnøya, Holandsosen og Kjellerhaugvatnet blitt kartlagt. I 2011 ble over 400 øyer som ligger i den nordøstlige delen av verdensarvområdet kartlagt. Disse øyene er avgrenset av Omnøya i nordøst, Kilværet i nordvest, Rognan i sørvest og Kvitholmen nord for Kvalholmen i sørøst. I 2012 ble øygruppa nord for hovedøya med 175 øyer registrert. I 2013 ble over 155 øyer i Fuglvær, Halmøyvær, Sørvær og i Flovær registrert. Bioforsk Nord, Tjøtta har dermed vegetasjonskartlagt hele Vegaøyen verdensarvområde med noen få unntak i den absolutt ytterste rekka av øyer som Bremstein, Steinan, Nordvær og Flæsa. Fjellområdene på hovedøya, som også er en del av verdensarvområdet, er blitt kartlagt av Skog og Landskap (Angeloff m.fl. 2004).

På bakgrunn av vegetasjonskartlegginga har også verdifulle naturtyper blitt kartlagt eller oppdatert i tråd med Håndbok 13, Kartlegging av naturtyper - verdisetting av biologisk mangfold (Direktoratet for Naturforvaltning 2006). Opplysninger om tidligere registrerte naturtyper ligger i Direktoratet for Naturforvaltnings Naturbase (<http://geocortex.dirnat.no/silverlightviewer/?Viewer=Naturbase>). Fra før har øyene kartlagt i 2012, Lånan samt noen øyer kartlagt i 2011 blitt naturtypekartlagt eller oppdatert i forbindelse med Bioforsk Nord, Tjøttas engasjementer i Vegaøyen verdensarvområde.

Denne rapporten oppsummerer oppdateringer og nyregistreringer av naturtyper i forbindelse med vegetasjonskartleggingen som ble utført i Vegaøyen verdensarvområde sommeren 2013. De 155 kartlagte øyene ligger i de fire øyværene Fuglvær, Halmøyvær, Flovær og Sørvær. Åtte lokaliteter har blitt nyregistrert i dette prosjektet, mens en lokalitet har blitt oppdatert.

Metoder

Kartlegginga av vegetasjonstyper for Vegaøyen verdensarvområde (Carlsen 2014) er utgangspunktet for denne naturtypekartlegginga. Direktoratet for naturforvaltnings (nå Miljødirektoratet) håndbok nr. 13 - naturtypekartlegging (Direktoratet for Naturforvaltning 2006) har sammen med nye faktaark for naturtyper (der disse er utarbeidet) blitt benyttet for å definere naturtypelokaliteter og verdi.

Vegetasjonskartlegginga i 2013 ble foretatt av Bioforsk ved Thomas Holm Carlsen og Paul Andreas Aakerøy (Fuglvær, Halmøyvær og Sørvær). Kartleggingen foregikk ved feltbefaringer kombinert med oversiktsfoto fra Norge i bilder (www.norgebilder.no). I hovedsak ble kartleggingsenhetene i Fremstad (1997) brukt. På grunn av begrenset tid (ressurser) under feltarbeidet ble det ikke ført fullstendige artslistor under arbeidet, kun beskrivende lister for vegetasjonstypediagnostisering. For artsbestemmelse av karplanter har Norsk flora (Lid & Lid 1994) og Gyldendals store nordiske flora (Mossberg et al. 1992) blitt benyttet. Rødlisterstatus finnes i Norsk Rødliste for arter 2010 (Kålås et al. 2010).

Informasjon om biologiske verdier fra tidligere undersøkelser er innhentet fra følgende kilder:

- Strandundersøkelsen på 1980-tallet (Elven m.fl. 1988)
- Verdifulle kulturlandskap i Nordland (Ofte m.fl. 2003)
- Kartlegging av beitemarksopp (<http://www.nhm.uio.no/botanisk/sopp/kartlegging/fagkurs/rapport2004.htm>)
- Naturbasen (<http://geocortex.dirnat.no/silverlightviewer/?Viewer=Naturbase>)
- Artsdatabanken (www.artsdatabanken.no)

Strandundersøkelsen på 1980-tallet

På 1980-tallet ble det foretatt en stor undersøkelse av botaniske verdier på havstrender i Nordland. Arbeidet er oppsummert i fire rapporter. Vega er omtalt i den første rapporten i serien (Elven m. fl. 1988). I kartleggingsområdet for Vegaøyen verdensarvområder i 2013 har kun Islandsøya og Nakken i Fuglvær tidligere blitt kartlagt og omtalt.

Kartlegging av verdifulle kulturlandskap

Området ble besøkt i 1993. Flovær (heimland) og Halmøya ble registrert som helhetlige kulturlandskap i denne undersøkelsen. (Ofte m.fl. 2003).

Soppkartlegging i 2004

Kartleggingsprosjektet for storsopp i Norge hadde sitt årlige fagkurs for de regionansvarlige og andre rødlistekartleggere på Helgelandskysten i 2004 (Hanssen & Molia 2004). Hovedtema for 2014 var sopp knyttet til beitemarker. En rekke rødlistede sopparter er knyttet til ugjødsle eller lite gjødsle beite- og slåttmarker. Norge står i en særstilling i Europa når det gjelder forekomsten av slike kulturmarkstyper. Flere områder i Vega kommune ble kartlagt under dette arbeidet, men ingen i aktuelt kartleggingsområde for naturtyper i Vega i 2013.

Sjeldne og sårbare plante- og dyrearter

Tre rødlistede karplanter ble registrert i løpet av vegetasjonskartlegginga i 2013: ormetunge (*Ophioglossum vulgatum*) med status som sårbar (VU), fjellnøkleblom (*Primula scandinavica*) med status som nært truet (NT) og islandskarse (*Rorippa islandica*) som har status som sterkt truet (EN). Funnene er ikke registrert i artsdatatabanken, men er dokumentert i rapporten for vegetasjonskartlegginga (Carlsen 2014).

Åtte rødlistede viltarter ble registrert i forbindelse med feltarbeidet for viltkartlegging i Vegaverdensarvområde 2013 (Carlsen og Aakerøy 2014). Disse er fiskemåke (NT, nært trua), storspove (NT, nært trua), tyvjo (NT, nært truet), sjøorre (NT, nært trua), stær (NT, nært trua), teist (VU, sårbar), oter (VU, sårbar) og steinkobbe (VU, sårbar) (Kålås m.fl. 2010).

Dyre- og fugleliv

Den mest tallrike fuglearten som ble registrert er rødnebbterne (466 individer/reir), etterfulgt av gråmåke (341 individer/reir), svartbak (319 individer/reir), grågås (274 individer), ærfugl (186 individer/reir), tjeld (123 individer/reir), fiskemåke (115 individer/reir) og storskarv (106 individer). Mange av artene som har blitt registrert finnes i begge delområdene, men at det er en klar forskjell i fordelingen av enkelte arter. I Fuglvær-Halmøyvær ble det registrert til sammen 1808 individer (inkl. funn av reir), mens det i Sørvær «bare» ble registrert 543 individer (inkl. funn av reir) (Carlsen og Aakerøy 2014). Fuglvær-Halmøyvær skiller seg spesielt ut med en høyere andel gråmåke, rødnebbterne, storskarv og svartbak, mens Sørvær skiller seg ut med et høyt antall småspove. Med tanke på antall registrerte reir var det også en stor forskjell i favør av Fuglvær-Halmøyvær. Hele 120 reir ble funnet her, mens det kun ble funnet to aktive reir i Sørværet. Dette skyldes nok delvis at juni er en mye bedre måned å dokumentere hekking på enn juli. Uansett er det mange indikasjoner på at Fuglvær-Halmøyvær har større betydning som hekkeområde enn Sørvær. F.eks. så man generelt en betydelig større fuglegjødslings effekt i Fuglvær-Halmøyvær enn i Sørvær.

Alle opplysningene som framkommer i dette prosjektet vedrørende naturtyper har blitt lagt inn i Fylkesmannens Accessdatabase for naturtypekartlegging. Kartdata har blitt levert på SOSI-/shapeformat og har fulgt gjeldene SOSI-standard (versjon 4.0). Bilder som har blitt framskaffet i prosjektet har blitt levert på digital form og knyttet til lokalitetene ved bruk av ID-en i databasen.

Kartleggingsområdet

Generelle trekk

På Vega finner vi elementer av sørboreal og mellomboreal vegetasjonssone i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3) og nordboreal vegetasjonssone i klart oseanisk seksjon (O2) (Moen 1998). Vegetasjonssoner viser variasjonen i plantedekket fra nord til sør og fra lavland til fjell. Soneinndelingen gjenspeiler plantenes ulike krav til varmemengden i vekstsesongen. Vegetasjonsseksjoner viser den geografiske variasjonen mellom kyst og innland. Denne variasjonen henger sammen med forskjeller i oseanitet, der luftfuktighet (humiditet) og vintertemperaturer (frost) er viktige klimafaktorer.

Typiske trekk ved klimaet i Vega er milde vintre, ganske kjølige somre og moderate nedbørsmengder. Middelttemperaturen for de kaldeste månedene ligger omkring 0°C, og for de varmeste månedene rundt 12-13°C. Årsnedbøren er drøyt 1100 mm. Vekstsesongens lengde er mellom 180 og 190 dager.

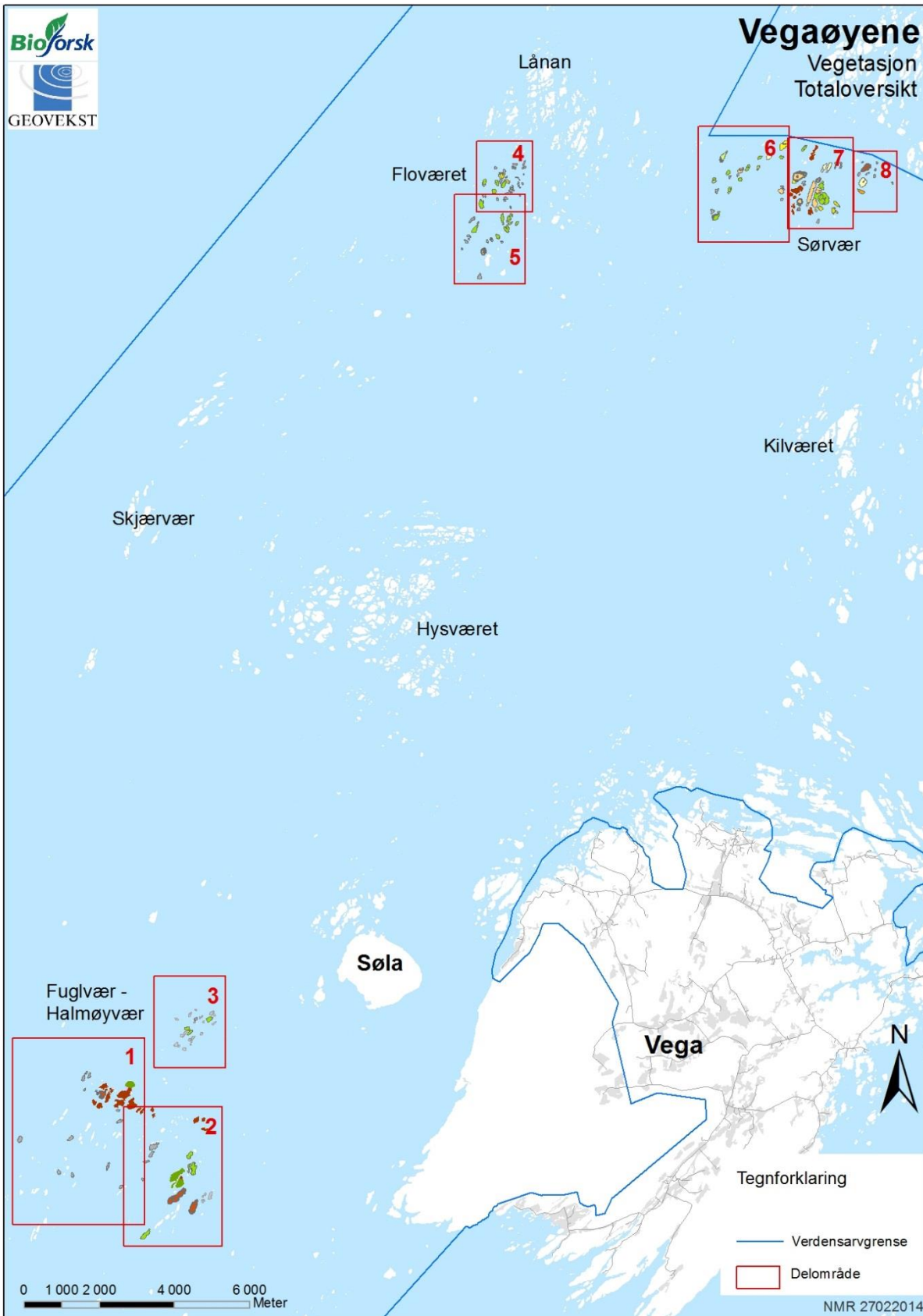
De undersøkte områdene ligger delvis i kalkrike partier og delvis i surere partier. Halmøyvær og Fuglvær ligger i et belte hovedsakelig bestående av granitt og granodioritt. Det viste seg derimot under feltarbeidet at det også her finnes betydelige kalkrike områder som i Slibraken og den nordlige delen av Islandsøya. Sørvær og Flovær i den nordlige delen av undersøkelsesområdet består i hovedsak av kalkrike bergarter som kalkspatmarmor (hele Flovær og sentrale deler av Sørvær), kalkglimmerskifer (nordøstlige del av Sørvær), samt noe kalkfattigere glimmergneis i den sørlige og vestlige delen av Sørvær.

Delområdene

Totalt ble det kartlagt rundt 155 øyer i 2013 fordelt på øyverene Fuglvær og Halmøyvær sørvest og Flovær og Sørvær nordvest i Vegaøyen verdensarvområde (figur 1).

Øyene varierer en del i størrelse med majoriteten av øyer mellom 10 og 100 dekar. De fleste av de kartlagte øyene er på rundt ett dekar, mens de største øyene som ble kartlagt i 2013 er Islandsøya i Fuglvær på rundt 170 dekar og heimlandet i Sørvær på rundt 145 dekar. Under kartlegginga i 2012 var flere av øyene over 500 dekar (Carlsen m.fl. 2013).

En oversikt over øyer besøkt under årets vegetasjonskartlegging er gjengitt på figur 1. Numrene (1-8) på figuren angir de ulike delområdene som ble benyttet i vegetasjonskartlegginga.

Figur 1: Oversiktskart over det vegetasjonskartlagte området i Vegaøyane verdensarvområdet for 2013 som har dannet grunnlaget for naturtypekartlegginga for samme område.

Oppsummering av resultat

Det ble registrert ni lokaliteter med naturtypeverdi i kartleggingsområde for Vegaøyen verdensarvområde i 2013. To av disse er definert som kystlyngheilokaliteter (D07), en som rikt strandberg (G09) og de resterende sju lokaliteter som naturbeitemarker (D04). Åtte av de ni lokalitetene har fått verdi B, viktig mens en har fått verdien C, lokalt viktig. Ingen lokaliteter ble verdisatt til A, svært viktig.

Tabell 1 gir en oversikt over registrerte og oppdaterte naturtyper i Vegaøyen verdensarvområde kartlagt i 2013.

Tabell 1: Oversikt over kartlagte naturtyper i Vegaøyen verdensarvområde, 2013.

Lokalitetsnavn	ID	Hovednaturtype	Størrelse (daa)	Verdi
Islandsøya	181510250	D07 - Kystlynghei	115	B
Skarvholmen	181510251	D04 - Naturbeitemark	14	B
Flovær, heimland	181510252	G09 - Rikt strandberg	5	B
Bugrasøya	181510253	D04 - Naturbeitemark	19	C
Gåsholmen	181510254	D04 - Naturbeitemark	32	B
Stordraget	181510255	D04 - Naturbeitemark	24	B
Uersholmen	181510256	D04 - Naturbeitemark	16	B
Kinnarøya, nord	181510257	D04 - Naturbeitemark	35	B
Kinnarøya, sør	181510258	D07 - Kystlynghei	64	B

Lokalitet: Islandsøya

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Islandsøya		Kommune Vega	Områdenr. 181510250	
ID i Naturbase BN00016949	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen og Paul Andreas Aakerøy		Dato: 11.06.2013	
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14). Carlsen, T. H. & Aakerøy, P. A. 2014. Viltkartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (13). Elven, R., et al. 1988. Botaniske verdier på havstrender i Nordland. Økoforsk Rapport 2A, 1-334. Ofte, A. et al. 2003. Rapport fra registreringer i kulturlandskap i Nordland 1992-95. Red. av Fylkesmannen i Nordland.			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:	
Hovednaturtype: D07, Kystlynghei - 100 %		Utforminger: D0707, kalkfattig kysthei - 70 % D0708, kalkfattig kystfukthei - 30 %		
Tilleggsnaturtyper:				
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder		
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen				
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd	Bruk (nå):		Vegetasjonstyper: Tørr lynghei (H1) Fuktig lynghei (H3)
< 20 m	x God	Slått	Torvtekt	
20 - 50 m	Svak	Beite	Brenning	
50-100 m	Ingen x	Pløying	Park/hagestell	
> 100 m	Gjengrodd	Gjødsling		
	Dårlig	Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Islandsøya ble befart av Thomas H. Carlsen og Paul A. Aakerøy 11. juni 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vega verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper- og vilt.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Islandsøya ligger i den nordvestlige delen av Fuglvær, ca. 6,5 km sørvest for øya Søla i Vega kommune. Islandsøya er blant de største øyene i dette været med sine 170 dekar. Øya er todelt rent geologisk med en flat del med kalkholdig berggrunn i nord og en svært kupert del med kalkfattig granitt og granodioritt i sør.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er en ren kystlyngheilokalitet (D07) etter at den nordlige delen av øya har blitt tatt ut. På grunn av den varierte topografien finnes både tørr og fuktig kystlynghei i mosaikk. Den meste av lyngheia, ca. 70 % er kalkfattig kysthei (D0707), mens resterende 30 % består av kalkfattig kystfukthei (D0708). Vegetasjonstyper er henholdsvis tørr lynghei (H1) og fuktig lynghei (H3). Her og der finnes noen små vann og tjønner med enkelte interessante forekomster.

Artsmangfold

Hoveddelen av lokaliteten består av kystlynghei med dominerende arter som krekling, røsslyng og reinlav. Røsslyngandelen er relativt høy her i forhold til andre kystlyngheilokaliteter langs den ytterste kyststripa i Vega. Andre vanlige arter her er heigråmose, blokkebær, molte, skrubbebær og einer, som finnes mer flekkvis. En og annen furu (plantet) finnes her og der, men gjør lite av seg. I forsøkninger finnes flere interessante vann med arter som eks. dikevasshår, klovasshår, grøftesoleie, vanlig tjønnaks, piggknopp (sp.) og hesterumpe. I tillegg ble det registrert englodnegras under arbeidet med strandundersøkelsene i Nordland på 1980-tallet (Elven m.fl. 1988), en regionalt svært sjelden art.

Islandsøya er også registrert som et viktig viltområde som følge av forekomst av rødlistearter som oter (VU, sårbar), teist (VU, sårbar), tyvjo (NT, nært trua) og fiskemåke (NT, nært trua) (Carlsen og Aakerøy 2014). Mange hekkende fuglearter ble registrert, hovedsakelig på den nordligste delen av øya (ikke en del av kystlyngheilokaliteten).

Bruk, tilstand og påvirkning

Kystlyngheipartiene er nesten ikke gjengrodde, til tross for at det ikke har vært beitedyr her på mange tiår. Øya ligger svært værhardt til, slik at gjengroingsprosessen begrenses av vær og vind. En og annen furu (plantet) finnes her og der, men utgjør en liten trussel som gjengroingsart. Einer er så godt som fraværende i lyngheia og det er heller ikke lauvopplag av betydning.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Tufter etter naust eller rorbu.

Skjøtsel og hensyn

Per i dag er det ikke beitedyr i Fuglvær eller i Halmøyvær. Det er usikkert om det er planer om å få ut beitedyr i framtida. Islandsøya kan beites med jevne mellomrom, men behovet er ikke overhengende per i dag. Det anbefales å benytte gammel norsk sauerase som beitedyr. Dette som følge av høy røsslyngandel, topografisk utfordrende landskap og værhardt beliggenhet.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Lokaliteten vurderes fremdeles å ha verdi B, viktig som kystslynghei. Dette fordi Islandsøya er fri for gjengroing, fri for fremmedarter og har en høy andel røsslyng. Røsslyngen holdes nede og virker «ung» som følge av vind- og værslitasje. Kystslyngheia er artsfattig på karplanter, men funn av englodnegras er interessant. Flere rødlistede viltarter som oter (VU, sårbar), teist (VU, sårbar), tyvjo (NT, nært trua) og fiskemåke (NT, nært trua) ble registrert i og ved lokaliteten. Lokaliteten blir ikke beita per 2013, og det er usikkert om det foreligger planer om skjøtsel i nærmeste framtid. Skjøtsel kan høyne verdien av kystslyngheia på sikt.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 1: Kystslyngheia på Islandsøya er av typen H1 i mosaikk med H3 med dominerende arter som røsslyng, krekling og reinlav.

Bilde 2: Islandsøya er kupert og har flere topper og fordypninger. Det ble registrert en og annen buskfuur i kystlyngheia. Enkelte av vannene på øya har interessante artsforekomster.

Lokalitet: Skarvholmen

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Skarvholmen		Kommune Vega	Områdenr. 181510251			
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 11.07.2013			
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:			
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 80 %		Utforminger: D0420, kalkbeitefukteng - 40 % D0421, beitevåteng - 40 % G0902, vestlig og nordlig - 20 %				
Tilleggsnaturtyper: G09, Rikt strandberg - 20 %						
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder				
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen						
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd		Bruk (nå):	Vegetasjonstyper:		
< 20 m	x	God	Slått		Torvtekt	
20 - 50 m		Svak	Beite		Brenning	
50-100 m		Ingen	x		Pløying	Park/hagestell
> 100 m		Gjengrodd			Gjødsling	
		Dårlig		Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Skarvholmen ble befart av Thomas H. Carlsen 11. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vega verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Skarvholmen ligger ytterst i vest i Flovær som ligger ca. 16 km nordvest for hovedøya Vega i Vega kommune. Lokaliteten er på rundt 15 dekar, er svakt kolleformet og ligger ekstremt eksponert til mot storhavet i vest. Berggrunnen består hovedsakelig av kalkspatmarmor med tynne, gjennomgående kvartsårer her og der. En del av skarvholmen, spesielt i nord, er stort sett nakent berg. Lokaliteten er en del av Lånan/Skjærvær naturreservat (IID: VV00000318)

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Skarvholmen er i hovedsak en naturbeitemarklokaltet (D04), men består også av ca. 20 % rikt strandberg (G09). Generelt for de ytterste kulturpåvirkede øyene i denne undersøkelsen er at det er svært vanskelig å definere vegetasjonstypene i henhold til Fremstad (1997). Det er nødvendig å benytte seg av samletyper som indikerer en mosaikk evt. en blanding av ulike beskrevne vegetasjonstyper i Fremstad. Naturbeitemarka består hovedsakelig av utformingene kalkbeitefukteng (D0420), 40 % og beitevåteng (D0421), 40 %. Utformingen av strandberget er rikt strandberg, vestlig og nordlig type (G0902), og denne utgjør ca. 20 % av lokaliteten. Vegetasjonstypene er våt/fuktig, middels næringsrik eng (G12), vekselfuktig baserik eng (G11) og strandberg, rik utforming (X1b).

Artsmangfold

Skarvholmen er særdeles interessant botanisk sett. Her ble det bl.a. gjort funn av den sjeldne islandskarsen (EN, sterkt truet) i noen fordypninger i kalkberget. Estimert antall individer er mellom 10 og 30, ingen av disse var i blomst. Det ble også funnet store forekomster av ormetunge (VU, sårbar). Øya har en av de aller største forekomster av ormetunge registrert i Vegaøyan verdensarv. Andre arter som ble registrert er mjørdurt (dominerende), enghumleblom (dominerende), rosenrot (dominerende), strandbalderbrå, einer, marinøkkel, nattogdag, lifiol, øyentrøst (sp.), småengkall, villin, gåsemure, kvassdå, gullris, lodnerublom, vendelrot, stornesle og veitistel. Det ble også gjort bemerkelsesverdige store funn av bleiksøte og bittersøte, som tidligere hadde rødlistestatus.

Bruk, tilstand og påvirkning

Skarvholmen var sannsynligvis tidligere benyttet som beiteøy for sau og muligens også storfe. Vegetasjonssammensetninga bærer preg av at det er lenge siden det har vært beitet her. Spesielt er enkelte sentrale parti noe tilgrodd med mjørdurt. Det er også tydelige spor etter vånd her og der på øya, men flekkene med erodert jord er ikke så betydelige som man fant i Fuglvær-Halmøyvær. Til tross for noe gjengroing, erosjon og mangel på beiting er lokalitetens tilstand som helhet relativt god.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Skarvøya kan med fordel beites med sau enkelte år, men kun i sommerhalvåret. Det anbefales å få ut beitedyra tidlig for å kunne få bukt med mjørdurten, som er hovedutfordringa på øya. Øya er kun 15 dekar og det er begrenset med vannforekomster. Ekstra oppsyn kreves.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Skarvholmen i Flovær er ei lita, men ekstremt artsrik gras- og urtedominert øy. Øya er spesielt artsrik i overgangen mellom rikt strandberg og gammel naturbeitemark. Her finnes sjeldne arter som islandskarse (EN, sterkt truet), ormetunge (VU, sårbar), samt store mengder med bittersøte og bleiksøte. Lokaliteten bærer noe preg av forfall i form av gjengroing med mjødukt og enghumleblom, men tilstanden er relativt bra til tross for opphør i beitinga. Lokaliteten får verdi B, viktig som naturbeitemark.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 3. Islandskarse (EN, sterkt truet) ble funnet i en fordypning i kalkberget på Skarvholmen.

Bilde 4. Ekstremt artsrikt strandberg med bl.a. gullris, bittersøte, bleiksøte, ormetunge (VU, sårbar), vendelrot, villin, øyentrøst, marinøkkel, einer m.m.

Lokalitet: Flovær, strandberg

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Flovær, strandberg		Kommune Vega	Områdenr. 181510252			
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 11.07.2013			
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14). Ofte, A. et al. 2003. Rapport fra registreringer i kulturlandskap i Nordland 1992-95. Red. av Fylkesmannen i Nordland.			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:			
Hovednaturtype: G09, Rikt strandberg - 90 %		Utforminger: G0902, vestlig og nordlig - 90 % D0420, kalkbeitefukteng - 10 %				
Tilleggsnaturtyper: D04, Naturbeitemark - 10 %						
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder				
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen						
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd		Bruk (nå):	Vegetasjonstyper: Strandberg, rik utform. (X1b) Vekselfuktig baserik eng (G11)		
< 20 m	x	God	Slått		Torvtekt	
20 - 50 m		Svak	Beite		Brenning	
50-100 m		Ingen	x		Pløying	Park/ hagestell
> 100 m		Gjengrodd	Gjødsling			
		Dårlig	Lauving			

Områdebeskrivelse

Innledning

Strandberget på Flovær ble befart av Thomas H. Carlsen 11. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vega verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på hovedøya i Flovær hvor det en gang var fast bosetning, ca. 16 km nordvest for Vega i Vega kommune. Størrelsen er på ca. fem dekar, ligger vestvendt og er ekstremt eksponert til mot storhavet. Berggrunnen består hovedsakelig av kalkspatmarmor med tynne, gjennomgående kvartsårer her og der. Lokaliteten er en del av Lånan, Flovær og Skjærvær dyrefredningsområde (IID: VV00000242).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten består hovedsakelig av rikt strandberg (G09), vestlig og nordlig utforming (G0902), iblandet en liten avdel naturbeitemark (D04) med kalkbeitefuktengutforming (D0420). Fragmentene av naturbeitemark kan også tolkes som rester av gammel slåttemark. Tradisjonelt har nok heimlandet hovedsakelig vært benyttet som slåtteland. Vegetasjonstypen er en mosaikk mellom G11 - vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng og X1b - strandberg, rik utforming.

Artsmangfold

Artsmangfoldet er stort i denne strandberglokaliteten med mange av de kalkkrevende artene vi finner i Vegaøyan som ormetunge (VU, sårbar), marinøkkel, fjellbakkestjerne, knopparve, blåkoll, gullris, villin, fuglevikke, teiebær, dvergjamne, skarmarikåpe, fjellmarikåpe, bitterbergknapp, hvitmaure m.m. Einer er en trussel mot artsamangfoldet og brer seg utover strandenga.

Bruk, tilstand og påvirkning

Skjøtselen er opphørt på samtlige øyer i Flovær. Tidligere (før 1970) ble det slått på heimlandet i Flovær og sannsynligvis også beitet. Tilstanden på strandberget er bra, men einer utgjør en trussel som gjengroingsart. Det er ikke sannsynlig at andre problemarter som mjødukt, laubarter, sitkagran m.m. vil kunne etablere seg i lokaliteten som følge av ekstrem væreksponering mot vest og et skrint jordsmonn.

Fremmede arter

Ingen, men det vokser en del hageplanter, samt noen sitkagranplanter like ved.

Kulturminner

Ingen i lokalitet, men mange på Flovær, heimlandet generelt som hus, bygninger, tufter, ærfuglhus m.m.

Skjøtsel og hensyn

Generelt så er det prekært behov for skjøtsel i form av slått og/eller beiting på øya Flovær (heimlandet), da kulturlandskapsverdiene er i ferd med å gå tapt. Beiting på øya vil også føre til skjøtsel av strandberget, selv om tilstanden i lokaliteten stort sett er god. Einer bør ikke få spre seg mer enn dagens nivå.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyan verdensarvområde. Også en del av område KF00000554, helhetlig kulturlandskap i Naturbasen (Miljødirektoratet 2013).

Verdibegrunnelse

Strandberget på Flovær er består av kalkspatmarmor og er svært artsrik. Den rødlistede arten ormetunge (VU, sårbar) vokser her i store mengder. Med unntak av krypende einer er det ikke registrert noen problemarter, og heller ingen fremmedartsinnslag. Lokalteten får verdi B, viktig som rikt strandberg.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 5: E-bane på rikt strandberg på Flovær, heimlandet.

Bilde 6: Ormetunge-hvitmauredominans i et svært artsrikt parti i strandberglokaliteten på Flovær.

Lokalitet: Bugrasøya

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Bugrasøya		Kommune Vega	Områdenr. 181510253			
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 11.07.2013			
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:			
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 85 %		Utforminger: D0421, beitevåteng - 45 % D0420, kalkbeitefukteng - 40 % G0902, vestlig og nordlig - 15 %				
Tilleggsnaturtyper: G09, Rikt strandberg - 15 %						
Verdi (A, B, C): C		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder				
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen						
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd		Bruk (nå):	Vegetasjonstyper:		
< 20 m	☒	God	Slått		Torvtekt	
20 - 50 m		Svak	Beite		Brenning	
50-100 m		Ingen	☒		Pløying	Park/ hagestell
> 100 m		Gjengrodd			Gjødsling	
		Dårlig		Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Bugrasøya ble befart av Thomas H. Carlsen 11. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Bugrasøya ligger i den sørvestlige delen av Floværet, et øyvær som ligger ca. 15 km nordvest for øya Vega i Vega kommune. Bugrasøya er drøye 20 dekar, er svakt kolleforma og består i all hovedsak av kalkspatmarmor. Av navnet kan man tolke at øya har hatt stor betydning som beite for bufe. Muligens har også øya vært benyttet som slåtteland. Øya ligger eksponert til for vær og vind og storhavet i vest.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Bugrasøya er i hovedsak en naturbeitemarkslokalitet (D04), men består også av noe rikt strandberg (G09). Generelt for de ytterste kulturpåvirkede øyene i denne undersøkelsen er at det er svært vanskelig å definere vegetasjonstypene i henhold til Fremstad (1997). Det er nødvendig å benytte seg av samletyper som indikerer en mosaikk evt. en blanding av ulike beskrevne vegetasjonstyper i Fremstad. Naturbeitemarka består hovedsakelig av utformingene beitevåteng (D0421), 45 % og kalkbeitefukteng (D0420), 40 %. Utformingen av strandberget er rikt strandberg, vestlig og nordlig type (G0902), og denne utgjør ca. 15 % av lokaliteten. Vegetasjonstypene er våt/fuktig, middels næringsrik eng (G12), vekselfuktig baserik eng (G11) og strandberg, rik utforming (X1b). I tillegg opptrer vegetasjonstypen Kulturmarksvegetasjon, vegetasjon på forstyrret mark (Ix) som følge av flekker med ettårssamfunn av arter som strandbalderbrå, lintorskemunn og nattogdag, forårsaket av våndaktivitet.

Artsmangfold

Det er i hovedsak tre arter som dominerer på Bugrasøya: einer, mjødurte og rosenrot - tre arter som indikerer tre ulike vegetasjonstyper. Det ble registrert flere kalkkrevende arter som ormetunge (VU, sårbar), fjellfrøstjerne, bittersøte, bakkesøte, gullris, fuglevikke, teiebær i partier som ikke er sterkt gjengrodd. Disse artene indikerer vegetasjonstypen G11 - vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng. Ormetungebestanden er ekstremt stor på øya og muligens den største og tettete i hele verdensarvområdet.

Vegetasjons sammensettinga på Bugrasøya er en merkelig blanding av arter som vanligvis ikke opptrer sammen. I tillegg til de dominerende artene einer, mjødurte og rosenrot og nevnte kalkindikatorer finnes det flekker med krekling, noe geitrams, stornesle, enghumbleblom, lintorskemunn, øyentrøst (sp.), villøk, gulflatbelg, kranskonvall, vassarve samt et tykt mosedekke hovedsakelig bestående av etasjemose og furumose.

Bruk, tilstand og påvirkning

Som for Skarvholmen har også Bugrasøya sannsynligvis tidligere blitt benyttet som beiteøy for sau og muligens også for storfe. Navnet på øya indikerer i alle fall dette, samt at det indikerer at denne øya også var spesiell grasrik og da også en spesielt viktig ressurs som beiteøy, og kanskje også som slåtteland. Vegetasjonssammensettinga bærer imidlertid preg av at det er lenge siden det har vært beitet her. Spesielt er enkelte sentrale parti noe tilgrodd med mjødurte, mens de tørre partiene på kantene har en mjødurte dominans. Det er også tydelige spor etter vånd her og der på øya. Til tross for noe gjengroing, erosjon og mangel på beiting er lokalitetens tilstand som helhet relativt god.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Bugrasøya kan med fordel beites med sau enkelte år, men kun i sommerhalvåret. Det anbefales å få ut beitedyra tidlig for å kunne få bukt med mjødurten, som er hovedutfordringa på øya, samt at sauene kan gnage litt på einer som dominerer i partier. Øya er ca. 20 dekar og det er begrenset med vannforekomster. Ekstra oppsyn kreves.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Bugrasøya er ei ekstremt artsrik gras- og urterik øy og har en av de største kjente forekomster av den rødlistede arten ormetunge (VU, sårbar) i Vegaøyen verdensarvområde. Det beites ikke på øya lengre og øya bærer preg av dette i form av gjengroing med mjødurt og einer. Øya har et stort potensiale for å bli et verdifullt naturbeite igjen hvis beite tas opp igjen, fortrinnsvis med sau på sommerhalvåret. Lokaliteten får verdi C, lokal verdi som naturbeitemark.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 7: Ormetunge (VU, sårbar) vokser tett i tett i partier på Bugrasøya. Sannsynligvis den største forekomsten av arten i Vegaøyen verdensarv.

Bilde 8: Bugrasøya fremstår som gjengrodd med urter. Dominerende arter er mjørdurt, rosenrot og einer.

Lokalitet: Gåsholmen

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Gåsholmen		Kommune Vega	Områdenr. 181510254	
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 12.07.2013	
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14). Carlsen, T. H. & Aakerøy, P. A. 2014. Viltkartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (13).			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:	
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 70 %		Utforminger: D0421, beitevåteng - 40 % D0420, kalkbeitefukteng - 25 % D0416, Lågurtbeiteeng - 5 % G0902, vestlig og nordlig - 5 % G0903, fuglepåvirket strandberg - 15 % D0711, kalkkysthei - 10 %		
Tilleggsnaturtyper: G09, Rikt strandberg - 20 % D07, Kystlynghei - 10 %				
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder		
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen				
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd	Bruk (nå):		Vegetasjonstyper:
< 20 m	x God	Slått	Torvtekt	Våt/fuktig, middels næringsrik eng (G12) Vekselfuktig baserik eng (G11) Middels baserik eng (G8) Tørr, gras-urterik hei (H2b) Strandberg, rik utform. (X1b) Fuglegjødsla kystvegetasjon (X2b)
20 - 50 m	Svak	Beite	Brenning	
50-100 m	Ingen x	Pløying	Park/hagestell	
> 100 m	Gjengrodd	Gjødsling		
	Dårlig	Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Gåsholmen ble befart av Thomas H. Carlsen 12. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Helt sørvest i Sørvær finner vi øya Gåsholmen. Denne øya består av to deler som henger sammen på fjære sjø. Den minste delen i nordvest er flat og svært frodig som følge av sterk fuglepåvirkning og er på ca. 7 dekar. Den største delen i sørøst er ei grasrik, kolleforma øy på ca. 25 dekar. Høyeste punkt på Gåsholmen er på 11 m o.h. Berggrunnen består av glimmergneis og glimmerskifer, samt årer med kalkspatmarmor.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Gåsholmen består hovedsakelig av naturbeitemark (D04), som utgjør ca. 70 % av arealet. Her finnes tre ulike utforminger relatert til variasjon i vannmetning og tykkelse på jordsmonn. Disse er beitevåteng (D0421) - 40 %, kalkbeitefukteng (D0420) - 25 % og lågurtbeiteeng (D0416) - 5 %. Kantene ned mot havet, samt den nordlige delen av Gåsholmen består av rikt strandberg (G07). Den nordlige delen er sterkt fuglepåvirket (G0703) og utgjør ca. 15 % av lokaliteten, mens vestlig og nordlig utforming (G0702) utgjør ca. 5 % av arealet på hoveddelen av Gåsholmen. I tillegg finnes fragmenter av kystlynghei (D07) spredt i naturbeitemarka med utforming kalkkysthei (D0711).

Vegetasjonstypene man finner på Gåsholmen er våt/fuktig, middels næringsrik eng (G12), vekselfuktig baserik eng (G11), frisk/tørr middels baserik eng (G8), tørr, gras-urterik hei (H2b), strandberg, rik utform. (X1b) og fuglegjødsla kystvegetasjon (X2b).

Artsmangfold

Den nordvestlige delen av Gåsholmen er svært frodig og tydelig fuglegjødslat. Arter som ble funnet her er kvann, fuglevikke, gulflatbelg, engsoleie, hestehavre, mjørdurt, vendelrot, dunhavre, lifiol, veitistel, engfrytle, enghumleblom, blåstarr, engsyre, krushøymole, blåklokke, hanekam og rødsvingel. Sammen med kalkindikerende arter som ormetunge (VU, sårbar), fjellfrøstjerne, bleiksøte, bakkeseøte, villin, blåkoll og gullris er det grunn til å definere vegetasjonstypen her som en mosaikk av X2b - fuglegjødslat kystvegetasjon, gras-/urte-utforming og G11 - vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng.

Hoveddelen av Gåsholmen i sørøst har en helt annen karakter enn den nordvestlige delen. Først og fremst er det mye mindre frodig her, noe som indikerer en mindre fuglegjødslingseffekt. X2b-artene er stort sett fraværende. Denne delen er allikevel svært artsrik. Her vokser bl.a. den rødlistede arten fjellnøkleblom (NT, nært trua) i store mengder. Andre diagnostiske arter for G8 - frisk/tørr, middels baserik eng i høyere liggende strøk og nordpå er bakkeseøte, flekkmure, marinøkkel, blåklokke, kattedot, rødsvingel, sauesvingel og engkvein. Det ble også funnet ormetunge (VU, sårbar) her. Videre opp mot toppen og resten av øya blir mjørdurt, enghumleblom og krekling mer dominerende (G12).

Kalkindikatorer som ormetunge, loppestarr, blåstarr, hårstarr, kornstarr, bleiksøte, dvergjamne, blåkoll, gullris, fjellfrøstjerne og villin (G11) finnes fremdeles spredt over store deler av øya. Andre arter som ble registrert er kranskonvall, kvitmaure, blokkebær, dunhavre, gulaks, nyresoleie, teiebær og noe einer i partier. Det flekkvise høye innslaget av krekling og blokkebær, samt mange kalkindikatorer tyder på innslag av H2b - tørr gras-urterik hei, rikere utforming.

Gåsholmen er også registrert som et viktig viltområde (Carlsen og Aakerøy 2014), hovedsakelig som følge av en betydelig forekomst av oter (VU, sårbar). Det ble ikke registrert oter direkte, men spor i

landskapet talte sitt tydelige språk om at området blir mye brukt av oter, spesielt gjelder dette den nordlige delen av øya.

Bruk, tilstand og påvirkning

Øya blir ikke beita per 2013, men mange av de andre øyene i Sørværet blir nå benyttet som sommerbeite for sau av gammel norsk rase (GNS) etter flere tiår uten skjøtsel. Øyværet ble fraflyttet på 1960-tallet. Tilstanden på naturbeitet er tross manglende skjøtsel god. Det er få tegn til gjengroing med unntak av partier med mjørdurt- og enghumleblomdominans.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Gåsholmen kan med fordel beites med sau enkelte år, men kun som sommerbeite evt. også sent på våren og tidlig høst. I en restaureringsfase anbefales det å få ut beitedyra tidlig nok for å kunne få bukt med mjørdurten, som er hovedutfordringa på øya. Det er begrenset med vannforekomster på øya og ekstra oppsyn kreves derfor.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyan verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Gåsholmen er flekkvis svært artsrik og har en fin variasjon av ulike utforminger av naturbeitemark, strandberg og kystlynghei. To rødlistede karplanter, fjellnøkleblom (NT, nært trua) og ormetunge (VU, sårbar) ble registrert, samt viltarten oter (VU, sårbar). Til tross for at gåsholmen ikke har vært beita på flere tiår er tilstanden relativt god. Det er ikke oppslag av laubarter eller innførte bartrær. Einer er heller ikke noe problem her. Mjørdurt og enghumleblom opptrer som gjengroingsarter i partier av øya. Beitet er gjenopptatt i andre deler av Sørvær, så mulighetene for at også Gåsholmen kan bli beitet på i framtida er gode. Lokaliteten får verdi B, viktig som naturbeitemark med potensial for økt verdi hvis beitet blir gjenopptatt.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 9: Den nordlige delen av Gåsholmen består hovedsakelig av fuglegjødset kystvegetasjon (X2b) i mosaikk med kalkeng (G11).

Bilde 10: Ekstremrikt strandberg på Gåsholmen med arter som fjellnøkleblom (NT, nært trua), hårstarr, rødsvingel, blåkoll, villin m.m.

Lokalitet: Stordraget

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Stordraget		Kommune Vega	Områdenr. 181510255	
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 12.07.2013	
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:	
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 100 %		Utforminger: D0420, kalkbeitefukteng - 60 % D0416, Lågurtbeiteeng - 30 % D0421, beitevåteng - 10 %		
Tilleggsnaturtyper:				
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder		
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen				
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd	Bruk (nå):		Vegetasjonstyper:
< 20 m	x God	Slått	Torvtekt	
20 - 50 m	Svak	Beite	Brenning	
50-100 m	Ingen x	Pløying	Park/hagestell	
> 100 m	Gjengrodd	Gjødsling		
	Dårlig	Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Stordraget ble befart av Thomas H. Carlsen 12. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Stordraget er ei øy i den vestlige delen av Sørvær, drøye 15 km nord for Vega i Vega kommune. Øya er svakt kolleforma med noen store furer og sprekker som går på kryss og tvers over øya. Størrelsen er i overkant av 25 dekar. Berggrunnen består av glimmergneis og glimmerskifer. Det kan nok virke som at kalkinnslaget er høyere enn hva kart fra Norges geologiske undersøkelse (www.ngu.no) indikerer, spesielt mot vest og i sør hvor marmorberg vises tydelig. Øya er nokså flat med høyeste punkt på syv m o.h.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Stordraget er ei ren naturbeitemarksøy (D04) med utformingene kalkbeitefukteng (D0420) - 60 %, lågurtbeiteeng (D0416) - 30 % og beitevåteng (D0421) - 10 %. Vegetasjonstypene man finner på Gåsholmen er vekselfuktig baserik eng (G11), frisk/tørr middels baserik eng (G8) og våt/fuktig, middels næringsrik eng (G12).

Artsmangfold

Naturbeitemarka er ekstremt artsrik. I sør finner vi en av de største forekomstene i Vegaøyen av den rødlistede fjellnøkleblomen (NT, nært trua). På et svært begrenset område ble det estimert rundt 500 individer. Det ble også funnet en del ormetunge her (VU, sårbar). Andre karakterarter for de to vegetasjonstypene G8 - frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå og G11 - vekselfuktig baserik eng, blåstarr-engstarr-eng er flekkmure (mye), hårstarr (mye), knopparve, blåkoll, stortvebald, lodnerublom, dunhavre, marinøkkel, bittersøte, fjelltistel, blåstarr og villin. Lengre mot nord og mot toppen av øya finnes fremdeles artene som indikerer G8 og G11, men her er det også et større innslag av mjørdurt, kvitbladtistel, enghumleblom som indikerer vegetasjonstypen G12c - våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurtutforming. Flekkvis vokser det også en del krekling og einer. Andre arter som ble registrert mer eller mindre sporadisk er kranskonvall, marikåper (spp.), lintorskemunn, villøk, stortveblad, jonsokkoll, strandsmelle og strandasters.

Bruk, tilstand og påvirkning

Stordraget beites ikke per 2013, men i og med at andre øyer i Sørværet nå beites er sjansen for å få til beite også på Stordraget stor. Tilstanden på naturbeitemarka er overraskende god med tanke på at det ikke har vært beiting her på flere tiår (Sørvær ble fraflyttet på 1960-tallet). Det er få tegn til gjengroing, men mosedekket er nokså tykt enkelte steder.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Som for nabolokaliteten i sør, Gåsholmen, så kan med fordel beites med sau enkelte år på Stordraget, men kun som sommerbeite evt. også sent på våren og tidlig høst. På Stordraget trengs det ikke gjennomføre en restaureringsfase, da tilstanden er såpass god at skjøtsel kan iverksettes umiddelbart. Det er begrenset med vannforekomster på øya og ekstra oppsyn kreves derfor.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Alt i alt har Stordraget en klar verdi som naturbeitemark i forhold til artsmangfold, artssammensetning, kalkindikatorer og vegetasjonstyper. Dette til tross for at det ikke har vært beitedyr på øya på flere tiår. De ekstreme funnene av fjellnøkleblom (NT, nært trua) trekker opp verdien sammen med ormetunge (VU, sårbar), den andre rødlistede karplanten som ble funnet. Stordraget får verdi B, viktig som naturbeitemark med mulighet til oppjustering hvis man får i gang regelmessig beiting med sau.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 11: Ekstreme forekomster av fjellnøkleblom (avblomstret) på den sørvestlige delen av Stordraget.

Bilde 12: På toppen av Stordraget er innslaget av mjøddurt og einer tydelig selv om gjengroingspreget er mindre enn hva man ser på andre lokaliteter i Vegaøyen.

Lokalitet: Uersholmen

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Uersholmen		Kommune Vega	Områdenr. 181510256		
ID i Naturbase	*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 12.07.2013		
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).			Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:		
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 100 %		Utforminger: D0415, svak lågurtbeiteeng - 100 %			
Tilleggsnaturtyper:					
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder			
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen					
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd		Bruk (nå):	Vegetasjonstyper:	
< 20 m	x	God	x		Frisk fattigeng (G4a) Frisk/tørr, middels baserik eng (G7b)
20 - 50 m		Svak			
50-100 m		Ingen			
> 100 m		Gjengrodd			
		Dårlig			

Områdebeskrivelse

Innledning

Uersholmen ble befart av Thomas H. Carlsen 12. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Uersholmen ligger i Sørvær, drøye 15 km nord for Vega i Vega kommune. Holmen er rund og kolleforma og har en relativt bratt skrent på nordsida. Holmen er på rundt 17 dekar og er grasdominert med få urter. Berggrunnen skal være kalkrik ifølge berggrunnkart og skal bestå av kalkspatmarmor. Feltbefaringa gav et inntrykk av at berggrunnen hovedsakelig består av gneis.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Uersholmen er ei homogen naturbeitemark (D04) med kun én utforming; svak lågurtbeiteeng (D0415). Vegetasjonstypene er frisk fattigeng (G4a) og frisk/tørr, middels baserik eng (G7b) også benevnt som dunhavreeng.

Artsmangfold

Uersholmen er spesiell i og med at den er så grasdominert og bærer ingen preg av gjengroing. Artene som dominerer på øya er dunhavre, hestehavre, smyle, engkvein, rapp (sp.), rødsvingel og gulaks. Urtene er nesten helt fraværende, men litt mjørdurt, enghumleblom og kranskonvall ble funnet her og der. Det samme gjelder for krekling. Rosenrot, blokkebær og rogn ble også funnet, men disse var så godt som nedbeita.

Bruk, tilstand og påvirkning

Under befaringa beitet tre søyer med fira lam av gammel norsk rase (GNS) på Uersholmen. Beitetrykket virket fornuftig. Tilstanden på naturbeitemarka er svært bra, uten tegn til gjengroing, slitasje, erosjon e.l.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Det anbefales å fortsette med tilsvarende beitepress per 2013. Det er lite vann på øya, så ekstra oppsyn anbefales.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Lokaliteten har en verdi som naturbeitemark til tross for mangel av rødlistearter og generelt et artsfattig preg. Grasdominansen med indikatorarter som dunhavre, gulaks og engkvein (dunhavreeng) og ingen tegn til gjengroing trekker opp verdien. Beitetrykket er godt per 2013. Uersholmen får verdi B, viktig som naturbeitemark.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 13: Uersholmen er den mest grasrike holmen i Sørvær, dominert av arter som dunhavre, hestehavre, smyle, engkvein, rapp (sp.), rødsvingel og gulaks.

Lokalitet: Kinnarøya, nord

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Kinnarøya, nord		Kommune Vega		Områdenr. 181510257			
ID i Naturbase		*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen		Dato: 12.07.2013			
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).				Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:			
Hovednaturtype: D04, Naturbeitemark - 80 %		Utforminger: D0416, lågurtbeiteeng - 50 % D0420, kalkbeitefukteng - 30 % D0709, intermediær kysthei - 10 %					
Tilleggsnaturtyper: D07, Kystlynghei - 10 %							
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder					
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen							
Stedkvalitet		Tilstand/Hevd		Bruk (nå):		Vegetasjonstyper:	
< 20 m	☒	God	☒	Slått	Torvtekt		
20 - 50 m	☐	Svak	☐	Beite	☒		Frisk/tørr, middels baserik eng (G7b) Vekselfuktig baserik eng (G11) Tørr gras-urterik hei (H2a) Langskuddvegetasjon (P1)
50-100 m	☐	Ingen	☐	Pløying	Park/hagestell		
> 100 m	☐	Gjengrodd	☐	Gjødsling			
	☐	Dårlig	☐	Lauving			

Områdebeskrivelse

Innledning

Kinnarøya, nord ble befart av Thomas H. Carlsen 12. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Kinnarøya, nord ligger i den nordlige delen av Sørvær, drøye 15 km nord for øya Vega i Vega kommune. Kinnarøya, nord er relativt flat, er drøye 35 dekar stor og har et stort sentralbeliggende vann, som utgjør drøye to dekar. Vegetasjonen domineres av engtyper, men det er også et betydelig innslag av kystlynghei. Bergarten består av både kalkspatmarmor og gneis.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturbeitemark (D04) utgjør rundt 80 % av lokaliteten. Utformingene i naturbeitemarka er lågurtbeiteeng (D0416) - 50 % og kalkbeitefukteng (D0420) - 30 %. Lokaliteten består også av en liten andel (10%) av kystlynghei (D07), av utforminga intermediaær kysthei (D0709). Resterende 10 % av lokaliteten er et sentraltbeliggende vann med langskuddvegetasjon (P1). Vegetasjonstyper for øvrig er frisk/tørr, middels baserik eng (G7b), vekselfuktig baserik eng (G11) og tørr gras-urterik hei (H2a).

Artsmangfold

Kinnarøya, nord er svært grasrik med dominerende arter som dunhavre, gulaks, rødsvingel og noe engkvein. I motsetning til på Uersholmen (øy # 15) så finnes her enkelte kalkindikatorer som blåstarr, loppestarr, fjellfrøstjerne, villin og hårstarr. Det er riktig nok langt mellom dem, men de er der. Einer gjør mer ut av seg her og opptre som gjengroingsart. Enkelte lyngheiarter som krekling og blokkebær finnes i flekker. Blokkebær er riktig nok i all hovedsak nedbeita.

Sentralt på øya ligger et relativt stort vann som hovedsakelig er vegetasjonsløst, men med noe trådtjønnaks. I grunnere partier mot kantene finnes arter som myrhatt, hesterumpe, andemat, karse (sp.) og stolpestarr. Vannet er definert som vegetasjonstype P1 - langskuddvegetasjon.

Bruk, tilstand og påvirkning

Øya benyttes som sauebeite for gammel norsk sau (GNS). Det ble registrert fem søyer og seks lam under befaringa i 2013. Tilstanden for lokaliteten er svært bra og gjengroingspreg er fraværende. Beitetrykket er passe godt, men det kunne sikkert vært noe høyere enkelte år.

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Et gammelt landemerke.

Skjøtsel og hensyn

Det anbefales å fortsette med tilsvarende beitepress per 2013. Det er rikelig vanntilgang på øya.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Kinnarøya, nord får verdi B, viktig som naturbeitemark. Øya blir beitet, hevdene er svak til god, forekomsten av dunhavre er stor (dunhavreeng) og det ble funnet mange kalkindikerende arter (men

spredt) og gjengroingsgraden er minimal. Det ble ikke funnet rødlistede arter under feltbefaringa, men Kinnarøya, nord ligger i et område hvor ormetunge (VU, sårbar) har blitt funnet på mange av naboøyene. Bergarten består delvis av marmor.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 14: Kinnarøya, nord sett fra båt.

Bilde 15. Kulturminne på Kinnarøya, nord. Sannsynligvis et landemerke til navigasjon fra båt. Legg merke til gulaksdominansen her.

Lokalitet: Kinnarøya, sør

Søkbare egenskaper

Navn på lokaliteten Kinnarøya, sør		Kommune Vega		Områdenr. 181510258		
ID i Naturbase		*Registrert i felt av: Thomas H. Carlsen og Paul Andreas Aakerøy		Dato: 19.07.2013		
Eventuelle tidligere registreringer og andre kilder (skriftlige og muntlige) Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14). Carlsen, T. H. & Aakerøy, P. A. 2014. Viltkartlegging i Vega verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (13).				Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:		
Hovednaturtype: D07, Kystlynghei - 70 %		Utforminger: D0711, kalkkysthei - 70 % D0420, kalkbeitefukteng - 20 % D0416, Lågurtbeiteeng - 5 %				
Tilleggsnaturtyper: D04, Naturbeitemark - 25 %						
Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.) Bilder				
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) Ingen						
Stedkvalitet		Tilstand/Hevd		Bruk (nå):		Vegetasjonstyper:
< 20 m	☒	God	☒	Slått	Torvtekt	
20 - 50 m		Svak		Beite	☒ Brenning	
50-100 m		Ingen		Pløying	Park/ hagestell	
> 100 m		Gjengrodd		Gjødsling		
		Dårlig		Lauving		

Områdebeskrivelse

Innledning

Kinnarøya, sør ble befart av Thomas H. Carlsen og Paul Andreas Aakerøy 19. juli 2013 i forbindelse med vegetasjonstype- og viltkartlegging i Vegaøyan verdensarvområde. Naturtypekartlegginga er basert på kartlegging av vegetasjonstyper.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Kinnarøya, sør er ei flat, kalkrik øy dominert av kystlynghei. Sentralt på øya ligger et vann med langskuddvegetasjon. Øya er rundt 65 dekar stor og berggrunnen består av kalkspatmarmor.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er en mosaikk av kystlynghei (D07) og naturbeitemark (D04) der kystlyngheia utgjør rundt 70 % av arealet. Utforminga på kystlynghei er kalkkysthei (D0711), mens utformingene i naturbeitemarka er kalkbeitefukteng (D0420) - 20 % og lågurtbeiteeng (D0416) - 5 %. Resterende areal består av et vann med langskuddsvegetasjon samt et parti med fuglegjødsla kystvegetasjon. Vegetasjonstyper er tørr gras-urterik hei (H2a), vekselfuktig baserik eng (G11), frisk/tørr, middels baserik eng (G7b), fuglegjødsla kystvegetasjon (X2b) og langskuddvegetasjon (P1).

Artsmangfold

Langs kantene på kalkberget er Kinnarøya, sør særdeles artsrik. Her ble det funnet arter som ormetunge (VU, sårbar), marinøkkel, stortveblad, brudespore, flekkmure, knopparve, hårstarr, fjellfrøstjerne, kattefot, blåkoll, rødsildre, blåstarr, kornstarr, fuglevikke, engkvein, dunhavre, villin, strandsmelle og lodnerubloom.

Når man kommer litt ovenfor kantene ned mot sjøen dominerer artene krekling og einer og utgjør ei gras- og urterik kystlynghei (H2b) sammen med arter som heigråmose, blokkebær, rødsvingel, engfrytle, gullris, tveskjeggveronika, teiebær, fjelltistel, smyle, dunhavre, gulaks og vanlig arve. Stedvis er lyngheia svært kalkrik med arter som loppestarr, blåstarr, hårstarr, engstarr, kornstarr, dvergjamne, brudespore, engmarihånd, smalkjempe og gjeldkarve. Andelen av røsslyng er lav i heia. Et åpent vann sentralt på øya består hovedsakelig av arter som hesterumpe, trådtjønnaks og tusenblad (P1).

Den sørlige delen av øya skiller seg klart ut fra hoveddelen av Kinnarøya, sør (H2b/G11). Her er lyngartene fraværende mens grasarter som dunhavre, engkvein, rødsvingel, hestehavre og markrapp dominerer sammen med urter som blåklokke og engsoleie. Her finnes også mange X2b-arter som nattogdag, engsyre, smyle, gulaks, lintorskemunn, rødjonsokblom m.m.

Bruk, tilstand og påvirkning

Det ble registrert beitespor på Kinnøya, sør men ingen dyr under befaringa. Sannsynligvis er det snakk om gammelnorsk sau (GNS) som har blitt flyttet til en annen øy i Sørvær like før feltsesongen. Tilstanden på kystlyngheia er god selv om andelen av einer godt kunne ha vært lavere. Et fortsatt middels til høyt beitetrykk vil kunne redusere andelen av einer på øya. Utover einerforekomsten er lyngheia fri for gjengroingsarter eller andre problemarter. Lokaliteten er registrert som viktig viltområde (Carlsen & Aakerøy 2014)

Fremmede arter

Ingen

Kulturminner

Ingen

Skjøtsel og hensyn

Det anbefales å fortsette med tilsvarende beitepress per 2013. Det er rikelig vanntilgang på øya.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av Vegaøyen verdensarvområde.

Verdibegrunnelse

Kystlyngheia på Kinnarøya, sør er flekkvis svært artsrik med arter som karakteriserer vegetasjonstypene gras- og urterik lynghei, rik utforming (H2b) og vekselfuktig, baserik eng (G11). En rødlistet karplante ble registrert, ormetunge (VU, sårbar). Lokaliteten er fri for problemarter, og fremmede arter. Einer opptrer som gjengroingsart, men holdes i sjakk med et middels høyt beitetrykk (per 2013). Andelen av røsslyng er lav, noe som gjør lokaliteten uegna som vinterbeite per i dag. Lokaliteten er også registrert som viktig viltområde med bl.a. hekkeindikasjon av fiskemåke (NT, nært trua) og storspove (NT, nært trua). Kinnarøya, sør får verdi B, viktig som kystlyngheilokalitet.

Bilder fra lokaliteten

Bilde 16: Funn av ormetunge (VU, sårbar) på Kinnarøya, sør.

Bilde 17: Kinnarøya, sør består hovedsakelig av kalkrik kystlynghei (H2b), samt fragmenter av kalkeng (G11).

Bilde 18: Den sørlige delen av Kinnarøya, sør er grasdominert (G7b/X2b) og har en helt annen karakter en kystlyngheia lengre sør på øya.

Kilder

- Angeloff, M., Bjørklund, P., Bryn, A., Hofsten, J. & Rekdal, Y. 2004. Vegetasjons og skog på Vega. Norsk institutt for jord og skogkartlegging. NIJOS-rapport 21/04.
- Carlsen, T. H. 2014. Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (14).
- Carlsen, T. H. & Aakerøy, P. A. 2014. Viltkartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2013. Bioforsk rapport 9 (13).
- Carlsen, T. H., Kvalvik, M. S. & Bär, A. 2013. Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde i 2012. Bioforsk Rapport 8 (59). 79 s.
- Direktoratet for naturforvaltning 2006. Kartlegging av naturtyper - Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok nr. 13, 2. utg.
- Elven, R., Alm, T., Edvardsen, H., Fjelland, M., Fredriksen, K. E. & Johansen, V. 1988. Botaniske verdier på havstrender i Nordland. A Generell innledning. Beskrivelser for region Sør-Helgeland.- Økoforsk Rapport 2A, 1-334.
- Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. - NINA Temahefte 12: 1-279.
- Fylkesmannen i Nordland. 2005. Forvaltningsplan for Vegaøyen verdensarvområde 2005-2010
- Hanssen, E.W. & Molia, A. 2004. Kartlegging av storsopper i Norge- Mykologiske undersøkelser i Alstahaug, Dønna, Herøy og Vega kommuner, Nordland fylke. Rapport fra fagkurs for kartleggingsprosjektets regionsansvarlige og andre rødlistekartleggere 2004 Herøysundet, Nordland, 16.09.-19.09.2004. <http://www.nhm.uio.no/botanisk/sopp/kartlegging/fagkurs/rapport2004.htm>
- Kålås, J.A., Viken, Å., Henriksen, S. og Skjelseth, S. (red.) 2010. Norsk Rødliste for arter 2010. Artsdatabanken, Norway.
- Lid, J. & Lid, D. T. 1994. Norsk flora. Sjuende utgave (2007). Det Norske Samlaget.
- Miljødirektoratet 2014: Naturbasen <http://geocortex.dirnat.no/silverlightviewer/?Viewer=Naturbase>
- Mossberg, B., Stenberg, L. og Ericsson, S. 1992. Gyldendals store nordiske flora.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss.
- Norge i bilder, karttjeneste på nett: <http://www.norgebilder.no>
- Often, A. et al. 2003. Rapport fra registreringer i kulturlandskap i Nordland 1992-95. Red. av Fylkesmannen i Nordland. 141s.

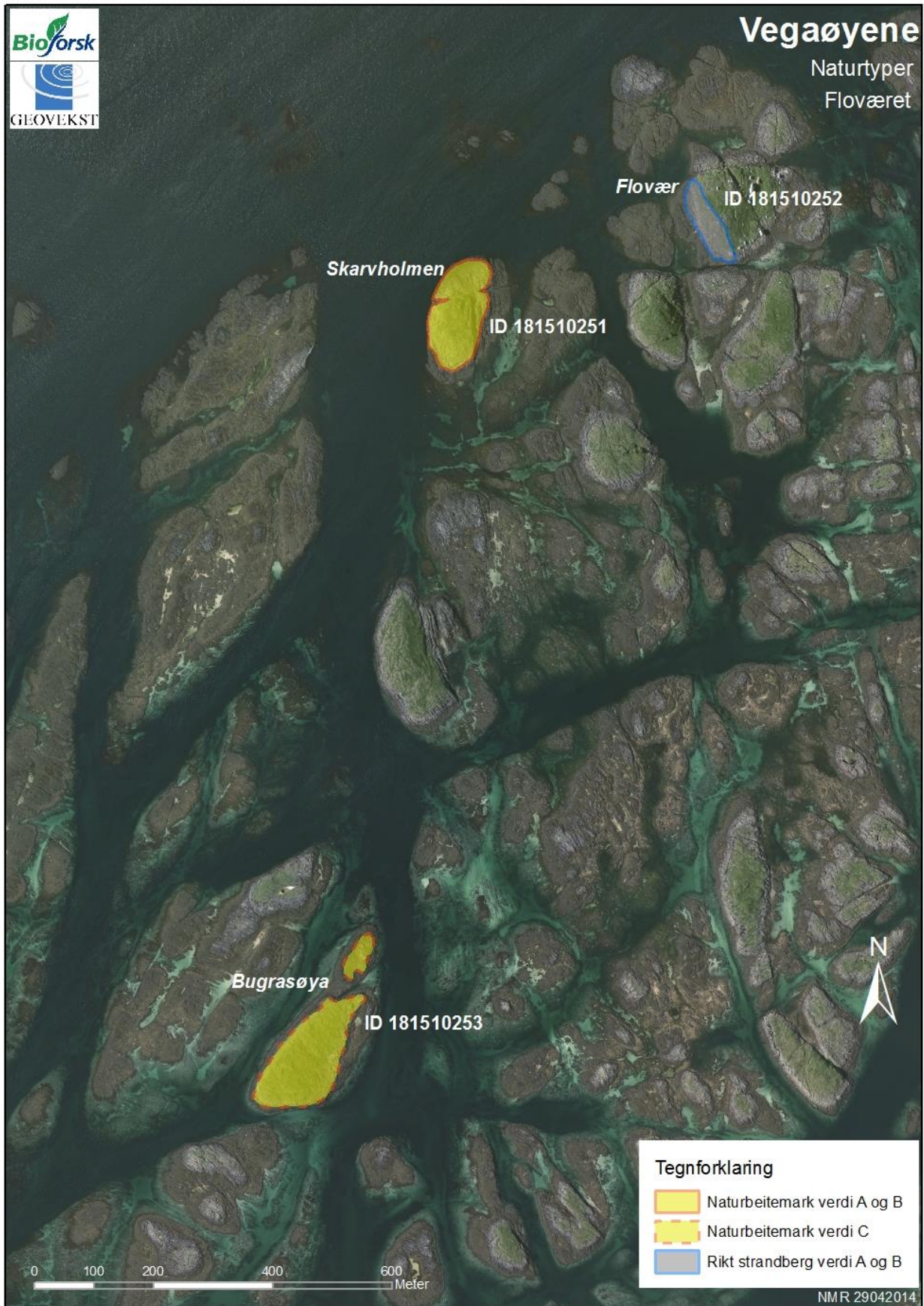
Vedlegg

Nr	Emne
1	Kart over registrerte naturtypelokaliteter i Vegaøyen verdensarvområde

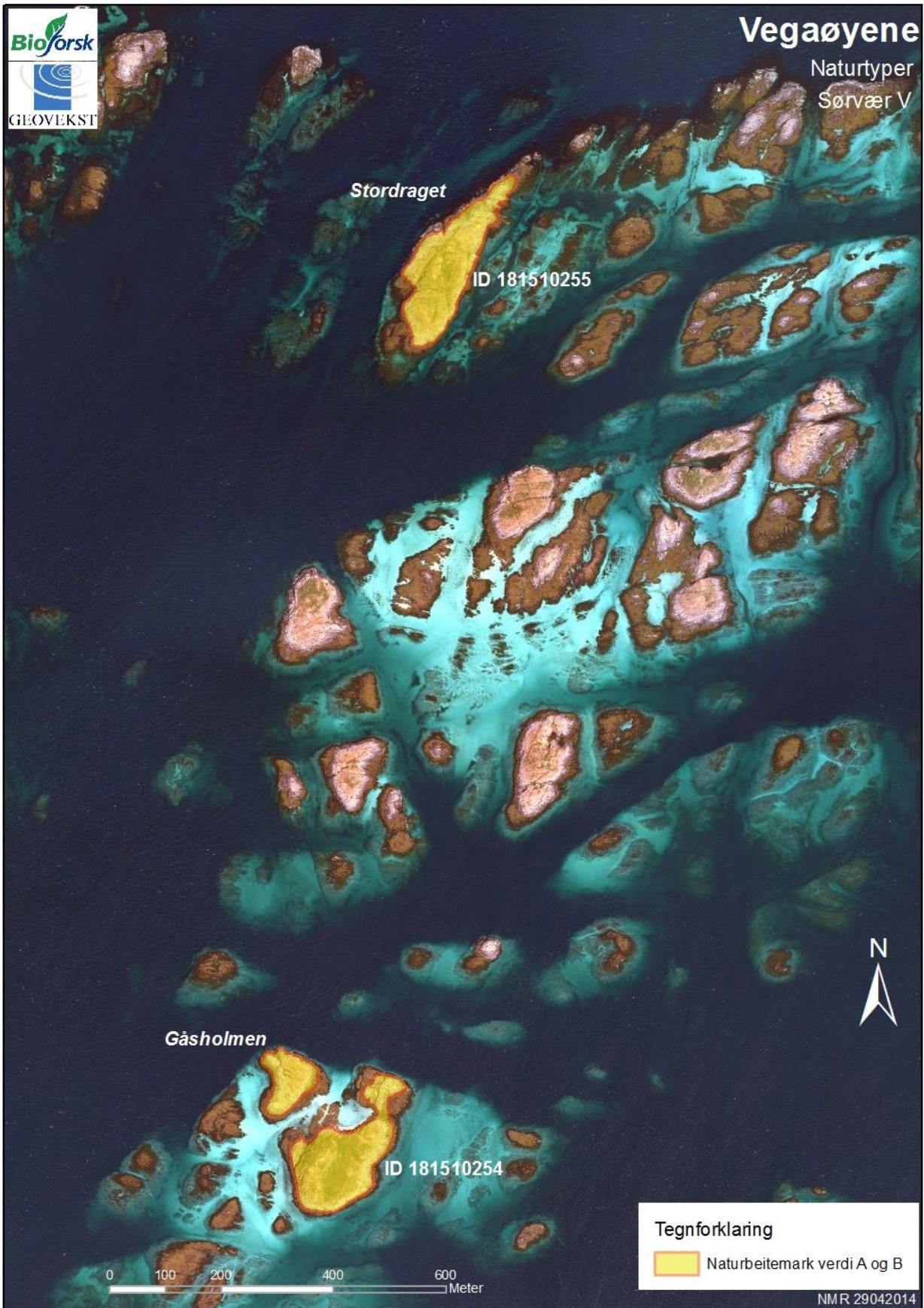
Vedlegg 1: kart over Islandsøya (ID: 181510250) i Fuglværet

Vedlegg 1: kart over Skarvholmen, naturbeitemark (ID: 181510251) Flovær, rikt strandberg (ID: 181510252) og Bugrasøya, naturbeitemark (ID: 181510253) i Flovær.

Vedlegg 1: kart over Gåsholmen, naturbeitemark (ID: 181510254) og Stordraget, naturbeitemark (ID: 181510255) i Sørvær.

Vedlegg 1: kart over Uersholmen, naturbeitemark (ID 181510256), Kinnarøya nord, naturbeitemark (ID 181510257 og Kinnarøya sør, kystlynghei (ID: 181510258) i Sørvær.

